

Almas helvede

Branden starter i stuen, først er det bare en lille flamme i en skål. Så begynder det at knitre, og ilden kravler op ad bordbenene og ind i reolerne. Der kommer en fed, sort røg. Røgen glider langs væggene hen over gulvet til soveværelsesdøren. Flammerne følger lynhurtigt efter, de kravler og gnistrer. Røgen trænger uden en lyd ind under døren til soveværelset, ind gennem nøglehullet, og deler sig i to tætte slanger, der bevæger sig i hver sin retning. Den ene glider op ad trappen i en mørk søjle, den anden sniger sig hen mod børneværelserne. Røgen fortynder ind i alle sprækkerne om døren, mens ilden vokser som en rasende flammeramme langs alle væggene. Malingen soder til, ilden får fat i det første maleri og æder det. Den slikker sig ind på uret, viserne standser og smelter. Potteplanterne i vindueskarmen knækker, alle bladene eksploderer i flammer. Udefra kan man i glimt se det gule ildhav stige inde bag ruderne, men der er stadig ingen, der har opdaget noget. Alle i huset sover. Naboerne sover.

Røgen fylder soveværelset og bølger hen over de to voksne, der ligger i dobbeltsengen. Den bedøver dem langsomt, de mærker ingenting. Inde i børneværelserne er luften blandet med tæt røg, den pumper fortsat gennem alle sprækker. Så slår ilden døren ind med et brag. Den bliver slynget to meter frem og det frådende ildhav vælter ind. Anders skriger, men hans mor og far kan ikke høre ham, røgen har bedøvet dem. Eller: hans mor når lige netop at høre ham, i et forfærdeligt splitsekund forstår hun, hvad der er sket, men så tager ilden for alvor fat i hendes natkjole og i næste øjeblik er hun et gnistrende bål, et brændende telt, hun drejer rundt som en karussel, og flammerne arbejder sig i en stor ildring op omkring hende.

Det brager i taget, nu vågner naboerne, og sorte mennesker i nattøj løber ind i haven, og snart lyder sirenerne og der er brandbiler overalt, men huset er én stor firkant af slikkende tunger, og det er for

sent, alt bliver fortæret, og da det er morgen, er der helt stille, der er kun aske og sorte stolper og ruiner, og mor og far er døde, og Anders er død, der er kun hende tilbage, hun er alene i verden, og alt er hendes skyld.

Alma kigger på klassebilledet, der står på skrivebordet. Børnenes glade ansigter flyder sammen i aftenmørket, hele værelset er tungt og kvælende og alt for stille. Hun ser på opslagstavlen, skufferne, håndtagene, skoletasken, hendes nøglering med den lille abe Mr. Wilson, som mormor har syet. Hun er nødt til at stå op. Klokkeren er næsten halv elleve om aftenen, men hun er nødt til at stå op og gøre det.

Der er lys i gangen, mor og far sidder med ryggene til inde på kontoret og arbejder ved hver deres computer. Hun lister ud i køkkenet, lukker forsigtigt døren bag sig og tænder lyset. Der er ordnet pænt efter aftensmaden, i træskålen ved siden af brødkurven ligger bilnøglerne, et spil kort og tre lightere. Hun vidste det! Hun tager forskrækket den ene lighter op og lægger den i køkkenskuffen. Det giver et lille smæld, da skuffen lukker, hun står helt stille i fire sekunder for at sikre sig, at mor og far ikke har hørt noget. Hun tæller til fire én gang til. Så åbner hun køleskabet og starter - uden at tælle noget - med den øverste hylde. Der står marmelader, oliven, ost og pålæg. Hun tager tingene ud én efter én og stiller dem i en cirkel på køkkenbordet ud for komfuret. På næste hylde står en tallerken med oksefars, resterne fra aftensmaden, rødbeder i et glas, to kager i en papkasse fra bageren. Hun tømmer hylderne roligt, hun må stadig ikke tælle. Så tager hun grøntsagerne, løg og hvidløg og ingefær fra de nederste plastkasser og lægger dem i en bunke ved køkkenvasken. Til sidst løfter hun mælkekartonnerne og de åbne flasker ud og stiller dem i en lille ring på gulvet. Hun lukker køleskabet.

Det er vigtigt, at fingrene er helt rene og fri for bakterier. Hun vasker dem og tørrer dem, finger for finger, i det grønstribede viskestykke på knagen. Hun vasker dem igen og tørrer dem i det blå viskestykke. Da de er helt tørre, åbner hun køleskabet og trækker

dybt vejret ind. Hun holder det i fire sekunder. Så ånder hun ud og begynder med marmeladehylden. Hvert glas holder hun i hænderne i fire sekunder, inden det kommer ind på plads. Nu tæller hun, *nu* er det vigtigt! Otte ting på øverste hylde, tolv på den midterste (når hun har taget rødbederne over i den anden bunke), ti på den nederste. Den ellefte, en pakke smør, sætter hun i lågen ved mælkekartonnerne, så der er seks ting i alt. Og seks forskellige grøntsager i plastkassen, for bundtet med gulerødder tæller kun for én. Det må gå. Kun én, kun én. En, to, tre, fire, fem, seks, syv gulerødder er der, hvis den lille yderste tynde tæller med. Hun hiver den ud fra bundtet og smider den i skraldespanden, så det ulige tal forsvinder, hun trykker den ned langt under det andet affald, så mor og far ikke opdager noget.

*En to tre fire. En to tre fire. Og undskyld for fem, og undskyld for tre.
En to tre fire. En to tre fire.*

For de er fire i familien. De er fire, der er hendes ansvar. De er fire, og hvis hun ikke passer på, hvis hun går over til ulige, dør Anders i branden. Det er ham, der dør først. De andre ved det ikke, men hun ved det. Også selvom det kun er hendes hjerne, der siger det. Der bliver holdt øje med hende. Der er ingen øjne nogen steder, men alt hvad hun gør, bliver overvåget. Intet er skjult. Hvert øjeblik kan hun lave fejl. Hun må passe på. Hun må holde fast. Hun må gentage det.

En to tre fire, en to tre fire.

Når branden starter, er det for sent.

En to tre fire.

Ud ulige tal. Sig det igen:

Ingen ulige tal. Lige lige. Lige lige.

Alma slukker lyset og står foran den selvlysende køkkendør i måneskinnet. Hun lukker øjnene og trækker vejret dybt ned i maven fire gange. Så lister hun ind på værelset og skal lige til at kravle i seng, da mor kommer.

- Alma? Hvad laver du oppe?

Mors stemme er varm og bange på én gang. Alma har hørt mor lyde sådan tit, det lille ængstelige knæk i stemmen, der får det til at spænde og brænde i ryggen.

- Ikke noget, siger hun. - Jeg ordner bare lidt.

Hun kan ikke finde på andet at sige, hun kan ikke skjule det.

- Alma...., siger mor, hun har blanke øjne, hun sætter sig på sengen.

- Er det tankerne igen? siger hun. - Vil de bestemme? Det er jo bare din hjerne, Alma!

Alma ryster på hovedet, det nytter ikke noget, mor forstår det ikke. Branden bliver frygtelig. De kommer alle sammen til at dø. Det kan blive i nat. Så rækker mor armene frem.

- Kom her, lille skat, siger hun.

Alma bliver stående, hun kan ikke bevæge sig, ikke engang trække vejret, hun ved ikke om hun må, hun ved ikke, om det går. Hun kan ikke leve uden mor. Hun kan ikke leve uden mor. Hun kan ikke leve uden mor. Hun kan ikke leve uden mor. Det er hendes skyld. Fire. Hvis hun træder fire skridt, må hun godt. Så må hun godt.

Godt godt godt godt.

En to tre fire. En to tre fire.

Alma går langsomt frem. Standser. Så falder hun sammen på gulvet, det er som om hendes ben forsvinder i et bundløst univers, men mor når lige at gribe hende. Alma vælter ind i hendes stærke arme og hulker mod mors trøje, hun folder sig som et lille foster ind i varmen.

- Alma... hvisker mor. - Skal jeg tælle for dig? Skal jeg tælle for dig, til du sover?

Alma græder højt, hun kan ikke holde det tilbage, hun nikker, hele kroppen ryster.

- Så gør jeg det, siger mor.

Og så begynder hun at tælle, mens hun vugger Alma frem og tilbage på sengekanten. Hun tæller stille og roligt, hun tæller indtil Alma sover:

En to tre fire, en to tre fire.